

horo lezec

3/2013

2,50 €/75 Kč

jamesák
časopis SHS JAMES

Fontainebleau III ● Tatranský hrebeň ● Ines Papert
● Direct na Dru ● Pik Majakovského ● Bokami 2013 ● Hory
a mesto ● Zo sezóny do sezóny ● Škola špárového lezenia

www.jamesak.sk

tatry

Tatranský

Foto: Palo Barabáš, Adam Kadlec, Igor Pap, Michal Sabovčík

Od prvej chvíle, čo som okúsil lezenie v Tatrách a prečítal prvý článok o prechode hrebeňa Tatier, som zistil, že to je cesta, ktorou pôjdem.

Už mi nestačilo vysedať pod skalkou a nacvičovať ťažké kroky. Aj skialpinizmus ma už prestal baviť, a tak som začal hľadať niečo iné. Niečo, kde je pohoda na poslednom mieste – preliezanie dlhých a náročných línií s ťažkým prístupom, náročných hlavne na psychiku a vytrvalosť, v najlepšom prípade končiacich na vrchole. Hrebeň Západných, Vysokých a Belianskych Tatier je pre mňa to najťažšie, čo som doposiaľ prekonal. Krásna, logická línia dlhá 82 kilometrov s prevýšením 11000 metrov a s približne 130 vrcholmi.

Predohra

Na jeseň roku 2009, hneď rok po mojom prvom tatranskom lezení, som sa vybral na hrebeň s Petrom Bugáňom. Podarilo sa nám prejsť za osem dní do sedla Sedielko. Boli sme mladí a neskúsení, mali sme za sebou len zopár vylezených ciest v Tatrách. Z hrebeňa nás sfúkol búrkový front. Po jeseni prišla zima a s ňou prvé zimné tatranské skúsenosti. Myslienka prekonať hrebeň bola ešte silnejšia.

Rok nato sme sa partia piatich ľudí dohodli na spoločnom prechode hrebeňa Vysokých Tatier, no po prvom bivaku sme to zabalili kvôli zlým podmienkam. Bol tam vtedy so mnou aj Adam, mali sme za sebou prvú tatranskú zimu a aj spoločné skúsenosti s lezením. Vedel som, že na taký veľký podnik, ako je hrebeň celých Tatier, treba správneho partáka, ktorým Adam bezpochyby bol. Neskôr Adam začal študovať a ja som sa dal dokopy s Janom Čechom, ktorý ma naučil to najpodstatnejšie, čo sa týka hôr

a života. Bol to ten najsprávnejší človek a nikdy nezabudnem na jeho školu života alebo takzvanú „školu hrou“.

Na jeseň roku 2012 ma Martin Krasňanský zavolať zaliezť si na Malý Hrot cestu Stredom steny. Natáčať nás prišiel Pavol Barabáš spolu s Matom Grajciarom do Príbehov tatranských štítov. Pri posedení na Zamkovského chate som Pavlovi povedal, že sa chystám prejsť hrebeň Tatier tak ako „Pochyláč“. Zaujalo ho to a neskôr sa mi ozval, či to myslím vážne, že by chcel o tom natočiť príbeh a podporiť nás. Ja mu na to, že určite, že idem do toho. Od tej chvíle mi nebehalo hlavou nič iné iba hrebeň. Bolo málo času na prípravu. Potrebovali sme kvalitné vybavenie. Adama som ledva prehovoril a už nemohol odstúpiť. Do tretice som rátal s ďalším chlapom do nepohody – s Lukášom Meňhartom. Lukáša sa mi nepodarilo zlomiť. Dodo Kopold, s ktorým som si čosi vo veľkých stenách odliezol, chcel síce ísť, no

hrebeň

Adam Kadlečík na Čubrine, pohľad na západ, vpravo je Svinica. (ms)

na poslednú chvíľu mu to časovo nevychádzalo. Týždeň pred plánovaným odchodom som sa ozval Gabovi Čmárikovi, či s nami nejde na hrebeň. Gabo na to, že jasné, že kašle na všetko a ide. S Gabom som predtým neliezol. Spoznal som ho na Dinovom pohrebe, druhýkrát sme sa stretli túto zimu na ľadovom maratóne v Slovenskom raji. Už vtedy som cítil, že je to ten správny človek a že nám s ním bude veselo.

Prechod celého tatranského hrebeňa sme začali v trojici Michal Sabovčík, Adam Kadlečík, Gabo Čmárik 28. februára 2013 o 11.30 pri horárni Biela skala. Odviezť nás tam boli naši kamaráti Braňo, Lydka a Dávid. Ešte deň predtým sme sa spoločne pobalili a zabavili v Spišskej Novej Vsi. Žiadne veľké diskusie, nacvičovania, plánovania. Proste sme sa zbalili a vyrazili do veľkého dobrodružstva s mapkou od Ivana Diešku a turistickou mapou Tatier.

Naše 25-kilové batohy majú o 8 kíl viac ako sme predpokladali, ale kráča sa nám dobre. Väčšinou na snežniciach a v celkom peknom počasí, ktoré rušil len vietor a občas sadla hmla. Po štyroch bivakoch (Brestová, Ostrý Roháč, Pyšné sedlo, Kasprov vrch) sme prešli hrebeň Západných Tatier. Jedinou komplikáciou bol zostup z Ostrého Roháča do Jamnického sedla, ktorý sme ledva trafili kvôli hustej hmle. Ukončili sme tak 42 km dlhý nástup pod stenu, keďže doteraz sme lezecký materiál nevyberali z batohov.

O jedného menej

Na Kasprovom vrchu sme neodmietli pozvanie miestnych lanovkárov na čaj a prespali sme v stanici lanovky. Nechali sme tam nepotrebný materiál (palice, snežnice, 0,5 kg bombu, odpad). Ďalší deň nás v Hladkom sedle opúšťa Gabo kvôli problémom s kolenom a zapáleným palcom. Každý krok pre neho znamenal

utrpenie, a tak zostúpil do Tichej doliny. Je nám to ľúto. Gabo je veselá kopa a smiech je najlepší tréner na psychiku. Gabov odchod nás psychicky unavil, cítili sme sa zrazu nejako čudne sami.

Hrebeň Vysokých Tatier nás však privádza na iné myšlienky. Piaty bivak zakladáme v Chalubinského vrátnach. Striedame ponožky a sušíme ich priamo na tele, termo prádlo a strednú vrstvu nevyzliekame vôbec. Obuť si ráno zmrznuté topánky, to je za trest. Pred nami sa rysuje Druhý Mních, Čubrina a Mengušáky. Počasie hrá proti nám. Vietor s rýchlosťou 120 km/h dvíha kryštáliky snehu a vráza nám ich do tváre. Adamove kontaktné šošovky akoby zázrakom odolávajú. Z Vyšného Mengusovského sedla sme nútení zísť kvôli silnému vetru a tme. Bivakovať tu nie je možné, preto schádzame k Veľkému Hincovému plesu a dúfame, že zajtra sa počasie umúdi. Tu nám Lukáš Meňhart doniesol

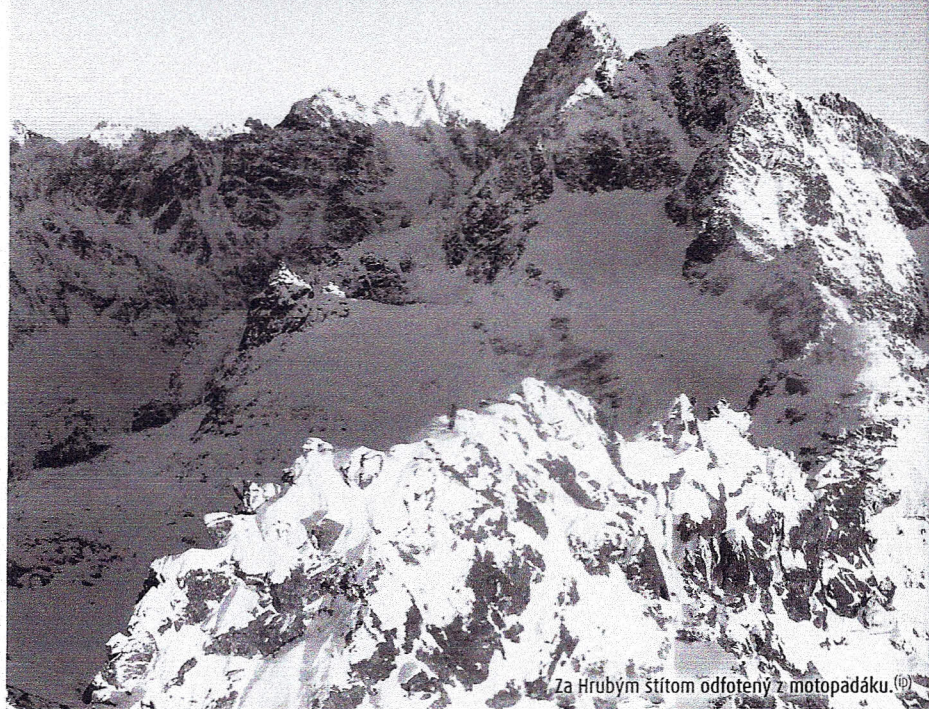
na výmenu dvojmiestny stan. Bolo nelogické ťahať so sebou ťažký trojmiestny stan, keď nás Gabo nečakane opustil. V menšom stane bolo menej komfortu na čítanie časopisu. Keďže sme pozerali na každé kilečko navyše, museli sme okresať aj jeho stránky a vytrhnúť len tie najpodstatnejšie.

Počasie sa neumúdrilo, ráno zase fúka stovka. Napriek tomu sa s Adamom vraciame na Prostredný Mengusovský štít. Podarí sa nám ho preliezť. Schádzame do Mengusovského sedla a zvyšok dňa prečkáme silný vietor v stane. Ráno za vetra a dažďa so snehom pokračujeme ďalej. Hlavný hrebeň ide logicky a veľmi jasne. Nebyť fujavice, aj si to lezenie užívame. Pri zlaňovaní zo Žabej veže sa mi seknú laná. Bojujem s lanami, ledva som sa pritiahol k skale a s ťažkým batohom som zaštandoval v stene. Adamovi sa nedarí o nič lepšie. Sekol sa mu prúsik do zlanítka. Stráca nožík a slnečné okuliare. Ja som predtým stratil jeho lyžiarske okuliare... Žabí kôň je v tomto vetre o držku. Adam ťahá druhú, ťažšiu dĺžku. Mne v tej prvej omrzli prsty na rukách. Vyčerpaní bivakujeme asi 10 metrov na sever pod Žabím sedlom na peknom a bezpečnom mieste.

Čaj na diaľku

Ďalší deň pokračujeme na Rysy. Začiatok dĺžka hrebeňa Rysov vôbec nie je v týchto podmienkach zadarmo. Na vrchole Rysov má Adam ušné komplikácie a potrebuje si ich vydiskutovať s doktorom. Diagnóza je v pohode a môžeme pokračovať ďalej na Ťažký štít a Vysokú. V prvej tretine hrebeňa Ťažkého štítu na nás od chaty ktosi kričí: „Chalani, dôjdite ku mne na chatu na čaj“. Jasně... Viktor Beránek nás pozýva na čaj. „Ďakujeme, no musíme mazať ďalej.“ No on na to: „Chalani ja vám ho vynesiem aj do sedla Váhy.“ No museli sme ho s ťažkým srdcom odmietnuť.

Keď leziem ako prvý, vyberám cestu,

Za Hrubým štítom odfotený z motopádáku. (10)

koncentrujem sa na lezenie a čas aj cesta mi rýchlo ubiehajú. Adam sa však za mnou nudí a prestáva ho to baviť. Striedame sa vo vedení aj v pozíciách. Adam vpredu oživa, ja za ním otupievam. Krízy sa striedajú, navzájom sa podporujeme. Doliezame do Východného Rumanového sedla. Dostali sme informáciu, že je tam taška s jedlom. No jedlo v nej je asi 5 rokov staré, roztrhané a zhnité. Spíme v peknom stenovom bivaku asi 20 metrov na sever.

Ráno prechádzame cez Ganek, Rumanov štít a Zlobivú do Východnej Železnej brány. Poctivo preliezame všetky spojovacie hrebene, čo nám na rýchlosti veľmi nepridáva. Naše hroty na mačkách a cepínoch sú už totálne tupé. Pred zotmením ešte stihneme vyliezť prvú dĺžku Tilleho hrany. Ranné žumarovanie na rozohriatie. V druhej dĺžke robíme variant vpravo do cesty Kývala – Zeitler a tretiu dĺžku doliezame Tilleho hranou. Keby sme tam robili prvovýstup, tak to určite lezieme takto. V zimných podmienkach je to pre nás

logickejšie. Podstatné je, že sme to preliezli voľne za poctivých 6. Nemali sme dostatok materiálu na platňové hákovanie. Batohy ťaháme za sebou ako svine.

Pokračujeme v hmle. Na hrebni z Kačáku na Batizák som prekvapený obťažnosťou a komplikovaným lezením. Dáva nám to poriadne zabráť. Nie len technicky, ale hlavne psychicky. Začínam lútovať, že som si vopred neprešiel niektoré úseky a poriadne ich nenaštudoval. Ale to by už nebolo také dobrodružné. Teraz sa spolieham na GPS. Pohybujeme sa po centimetroch. V totálnej hmle si tento výdobytok techniky neviem vynachváliť. S presnosťou na pár metrov manévrujem po hrebni. Z Batizovského štítu zlaňujeme kvôli hmle a blížiacej sa tme. Bivakujeme v Gerlachovských spádoch.

Na druhý deň vystupujeme rovno na Zadný Gerlach. Po Adamovom páde prichádza psychicky menej náročná a technicky jednoduchšia časť hrebeňa. Som rád, že aj napriek

História prechodov hrebeňa Tatier

Hrebeň Tatier bol výzvovou už koncom 19. storočia. Poľský „kráľ Tatier“ Tytus Chalubinski organizoval prechody hrebeňa najmä v oblasti Červených vrchov. Rôzne čiastočné prechody a pokusy sa uskutočnili začiatkom 20. storočia, ale bez väčšieho úspechu. Seriálne pokusy a úspešné prechody sa začali najmä v 50. rokoch minulého storočia, no dosiahnuť ideál sa podarilo iba málokomu. Prechod priamo po hrebni bez obchádzania štítov, zliezania do dolín, bez vopred vynesných zásob a akejkoľvek podpory. Významnú rolu najmä v povojnovom období zohrali Poliaci. Po nich nasledovali Česi a Moraváci, potom Slováci a ostatné národnosti.

Prvý prechod celého tatranského hrebeňa bol vysoko ocenený. Šiesti poľskí horolezci, ktorým sa to podarilo v septembri roku 1955, dostali bronzové medaily za vynikajúci športový výkon. Postupovali trinásť dní v smere od Ždiarskeho po Hutianske sedlo, priemerne liezli 12 hodín denne, zväčša nenaviazaní. Ich rucksaky vážili na začiatku 20 kil. Hoci ku koncu dosť hladovali, podporu nemali. Ale vzhľadom na poveternostné podmienky niekoľko štítov v hrebni obišli.

Zimný pokus poľských horolezcov v roku 1958 sa skončil tragicky, keď jeden z nich zahynul v lavíne pod Drúkom. Kvôli tomuto nešťastiu bol vydaný zákaz prechodov. Napriek tomu v roku

1959 uskutočnili šiesti poľskí horolezci prvý zimný prechod celého hrebeňa, detaily však nie sú známe. Druhý prechod v zimnom období viedol Pavol Pochylý v roku 1970. Československá skupina mala osem členov, prechod dokončili len traja. Trvalo im to tridsaťdva dní, využívali chaty, podpornú skupinu a niekoľko štítov obišli. Počasie bolo veľmi nepriaznivé, priemerná teplota bola – 15 stupňov a napadlo vyše 80 cm čerstvého snehu. Ten sa stal osudným dvom Čechom, ktorí sa v tom čase tiež pokúšali o prechod a zahynuli v lavíne pod Pustou lávkou.

Prvý a zároveň doteraz najrýchlejší sólo prechod celého hrebeňa Tatier v lete urobil Poliak Kryzstof

spomaleniu lezieme takmer celý hrebeň naviataní na jednom lane. Na Poľskom hrebene nás natáča Jožo Kubáni do svojej reportáže. Odovzdáme mu náš odpad a prijímame jeho psychickú podporu. V Prielome ďalšia psychická podpora od našich kamarátov. Bivakujeme vo Švišťovom sedle. Vlhké spacáky definitívne nasiakli vodou. Teraz je z nich už len látka s malými zrazenými guľôčkami peria. Posledných päť dní sme sa v noci pravidelne budili na chlad. Nočná zima nás veľmi ničila. Zapínali sme varič, aby sme si vyrobili aspoň trochu tepla. Tak sa dalo nerušene pospať aspoň hodinku, ale plyn sa nám už mína, musíme šetriť. Raňajkovali sme v nočných hodinách len kvôli zahriatiu tela.

Konečne nás začal hriať príjemný pocit, že najťažšiu časť máme za sebou. V Javorom sedle sa nám darí spacáky trochu presušiť na slnku. S jedlom a plynom to vyzerá na doraz. Ostrý štít a Široká veža je za nami, bivakujeme v Sediellku.

Finále

Posledný úsek Vysokých Tatier nás spomalil. Podľa nás nie sú najväčším problémom hrebene samotné vrcholy, ale ich spojovacie hrebene a nepodstatné vežičky, ktoré väčšina horolezcov oblieza. Snehový hrebeň je neskutočne zlý. Nespevnené snehy, rozbitá skala... všetko zlé. Poriadne sme sa tam vybáli. V zlom teréne postupujeme opatrne, a to nás veľmi zdržuje. Tesne pred Nižnou Baraňou Strážnicou sa rozhodneme zľaniť z hrebene dole a vystúpiť do sedla Baranej Strážnice žľabom. Chceme to už mať za sebou, a tak zrýchlime tempo.

Na Kolovom štíte sa stmieva a vychutnám si neskutočnú pohodičku s pomyslením, že už nás nič nemôže prekvapíť. No nočný zostup cez Belasú vežu preveruje našu kondičku aj psychiku. Vymieňame si svetelné kontakty s niekým z Lomnického štítu. Na Jahňací štít sa ledva ►

Na začiatku hrebene Ostrého štítu.⁽¹²⁾

Žurek v roku 1975 za tri dni. Mal podpornú skupinu, ktorá ho čakala v dvoch bivakoch s jedlom a stanom. Pod Žabím koňom mal schované lano. V rukavici si niesol iba tri kilá, potraviny a vodu mal uložené na rôznych miestach v hrebene. Wladislaw Cywinski sa o tento prechod neúspešne pokúšal už trikrát pred ním, ale kvôli nepriaznivému počasiu sa vždy vrátil. Chcel urobiť hrebeň bez kompromisov – striktné po hrebene, bez podpory, sólo a hlavne čo najrychlejšie. Nakoniec sa mu to podarilo, hoci za Žurekovým časovým rekordom zaostal. Do Hutianskeho sedla dorazil na štvrtý deň po desiatej. V rukavici niesol osem kilá, potraviny si vyniesol vo vrecu. Ako sám hovorí, rozdiel mohol byť najmä vo výške batoha a v tom, že on nemal podpornú skupinu. Ani jeden z nich neobišiel v hrebene žiaden štít.

Prvý, do tohto roku nezopakovaný prechod hrebene v zimnom období, bez obchádzania

štítov, schádzania do dolín a bez akejkoľvek podpory, sa podaril Pavlovi Pochylému v marci roku 1979. Jeho ruksak mal na začiatku 30 kg. Namiesto spacáku si vzal lyžiarske otepľovačky, nevyhovujúci varič a 56-metrové poľské lano. Zdarského vak pre tri osoby a vrchné oblečenie sa mu zapálilo od benzínového variča už pri druhom bivaku. Takmer počas celého prechodu trpel omrzlinami. Netajil sa s užívaním rôznych anabolík a podporných prostriedkov. Aj kvôli nim trpel počas prechodu zdravotnými ťažkosťami.

Samostatnú kategóriu tvoria prechody hrebene Vysokých Tatier. Tu medzi rekordy patrí prvý prechod v roku 1953, ale českí horolezci niekoľko štítov obišli. Najviac publikovaný prechod je ten kolektívny z marca roku 1955. Denná tlač i rozhlas informovali každý deň o postupe 19-člennej československej skupiny. A hoci sa tento prechod

uskutočnil s výraznou podporou, znamenal významný posun v športovom horolezectve a otvoril brány československému himalájskemu dobrodružstvu. V roku 1955 sa uskutočnil aj prvý kolektívny prechod hrebene Vysokých Tatier ženským družstvom. Hrebeň Vysokých Tatier síce ako skupina prešli, ale žiadna z účastníčok ho neprešla celý.

Vlado Plulík urobil prvý sólo prechod zimného hrebene Vysokých Tatier za 50 hodín. Tento svoj výkon si cenil väčšmi ako výstup na Everest bez kyslíka: „...bolo to sólo po technickej stránke oveľa ťažšie aj nebezpečnejšie – bol som celý čas neistý... človek ide po hrebene, spraví chybu a je koniec.“ Prechod sa mu podaril po niekoľkých pokusoch v roku 1997. Viacerí označili jeho výkon za jeden z najväčších, aký sa kedy v Tatrách podaril. Jeho ani Žurekov výkon sa nepodarilo zopakovať.

Pripravila Alena Koščová

Mišo vo výleze na žabieho koňa. (ak)

Olepená výstroj mrznúcim daždom v Žabom sedle. (ak)

Bivak v Žabom sedle. (ak)

brodíme v snehu a o 22.30 prichádzame na Biele pleso. Najdlhší deň je za nami. Dopĺňame poslednú energiu. Prichádza za nami Tóno Sedlák, aby nafilmoval náš prechod cez Belianky. Dostávame správy o zlom počasí a očakávanej víchrici, či dokonca orkáne Xaver na ďalší deň. Vôbec nás to nevzrušuje. Za 14 dní na hrebene sme zažili kadečo a posledný deň prejdeme cez Belianky aj keby čo bolo.

Ráno teda zostupujeme na chatu Plesnivec a brodíme sa v hlbokom snehu na hrebeň. Najprv máme z vetra zábavku, ale keď sa začali všetci čerti ženiť, pridala sa hustá hmla, kryštáliky ľadu a lavíny, úsmevy nám zamrzli. V tej hmle a fujavici sa takmer nevidíme. Tóno s Adamom chceli zísť zo Širokého sedla dole, ale ja som vedel, že pár metrov pred cieľom to nevzdáme. Povedal som im, že to nevzdám a budem pokračovať ďalej – s vedomím, že samého ma tam ísť nenechajú.

Prachová lavína padá priamo cez nás. Lapám po vzduchu a bojujem o život. Do úst a do nosa sa mi tlačí sneh. Dusím sa. Zo všetkých síl sa snažím udržať v stene Nového, aby som nespadol na Tóna a Adama a nestrhol nás všetkých dole. Keď je po všetkom, kašleme a rozdychávame to. Otraseení pokračujeme. Mrznú nám ruky a nohy v mokrych topánkach a rukaviciach. K tomu sa pridáva silný vietor, doskovitý sneh a hmla. O piatej večer sme v Novom sedle medzi Muráňom a Novým vrchom. Počasie sa zhoršuje, tak dávame cigaretu a schádzame dole k horárni popod Muráň. Brodiť sa v snehu celým Muráňom nedáva zmysel, ani Pochyláč naň netrafil kvôli hmle. My tam nejdeme kvôli víchrici.

Sme maximálne spokojní a tešíme sa na našich priateľov. O šiestej sme konečne pri horárni totálne vyčerpaní, objatia, gratulácie...

V Tatranskej Javorine pre nás Blažka pripravila skvelú hostinu, strhneme zo seba oblečenie, dáme teplú sprchu a oslavujeme ďalej. Energia nám vydržala až do pol druhej hodiny nočnej. Až neskôr si uvedomíme, čo sme vlastne dokázali. Na tie neskutočné pocity asi nikdy nezabudneme.

Nevynechali sme ani jeden vrchol (naším vzorom bol Pavol Pochylý), aj keď kvôli rôznym problémom sme museli urobiť kompromis a vynechať určité časti hrebeňa, ktorých bolo zanedbateľné minimum. Neskutočné ďakujem patrí ľuďom, s ktorými sme boli v dennodenom telefonickom a občas osobnom kontakte: Lydka Richnavská, Braňo Vaňko, Martin Mišenda, Lukáš Meňhart s kolegom (znášali nám dole nepotrebný materiál, odpad, informovali našich blízkych, okamžite vyštartovali za Gabom, keď schádzal dole. atď...). Taktiež ďakujeme Pavlovi Barabášovi, Igorovi Papovi, Alene Koščovej, Tónovi Sedlákovi, ktorí všetko dokumentovali a Pavol o tomto prechode pripraví film. A ďakujem aj za všetky krásne ohlasy a gratulácie, ktoré prekvapili, vážime si ich.

Pocity Adama Kadlečíka z akcie: *Tento výlet bol pre mňa úplne nová skúsenosť a som rád, že ju mám úspešne za sebou. Hrebeň nás veľmi vytestoval, preto sa teším, že sme to prežili bez újm. Bolo to extrémne ťažkých 15 dní v biednych podmienkach a zlom počasí... Teraz už len dobiehať stratené a koenečne začať niečo liezť na skalkách ☺.*

Za to najkvalitnejšie oblečenie a vybavenie ďakujeme týmto ľuďom, firmám a značkám:
VERTICAL TRADE s.r.o. – PETZL, MSR, MOUNTAIN HOUSE, PLATYPUS, THERMAREST

Peter Valušiač OUTDOORGUIDE – ARC'TERYX

Ján Bendík – BENESPORT

Anton Dobeš – TRANGO Invest, s.r.o.

Miesta bivakov počas prechodu

Štart: 28. 2. 2013, 11.30 hod., Biela skala, horárneň

C1 – Brestová tesne za vrcholom

C2 – Ostrý Roháč

C3 – Pyšné sedlo

C4 – Kasprov vrch

C5 – Chalubinského vráta

C6 – Veľké Hincovo pleso

C7 – Mengusovské sedlo

C8 – Žabie sedlo

C9 – Východné Rumanové sedlo

C10 – Východná Železná brána

C11 – Gerlachovské spády

C12 – Svištové sedlo

C13 – Sedielko

C14 – Biele pleso

Cieľ: 14. 3. 2013, 18.00 hod., horárneň pod Muráňom

Výstroj a výbraz na osobu

Thermo a strednú vrstvu sme po celý čas nevyzliekli. Striedali a na tele sme si sušili jedine ponožky, ktoré sme obúvali do zamrznutých topánok. Pri balení sme na nič nezabudli, aj keď sme sa s jedlom a plynom museli ku koncu uskromniť, vydržalo všetko extrémne presne.

- vrchné oblečenie Gore-Texový komplet od ARC'TERYX,
- stredná vrstva (mikina, vesta a celotelová kombinéza) – BENESPORT Tecnostretch a Tecno-knit,
- thermo – umelé vlákno,
- topánky – Lasportiva Batura,
- ponožky vlnené – 3 páry,
- rukavice – ARC'TERYX + rôzne značky, 4 páry,
- batoh ARC'TERYX Nozone 55/75L, na začiatku vážil 25 kg – o osem kil viac, ako sme predpokladali,
- spacáky páperové zimné,
- čiapka, buffa, okuliare,
- karimatka THERMAREST,
- fľaša PLATYPUS 0,5 l.

Spoločné veci

- stan – na začiatku trojmiestny NORTHLAND, neskôr dvojmiestny BD, bez stanu si to nedokážeme predstaviť,
- GPS, foto, GoPro, solárna nabíjačka od firmy TRANGO, hodinky, mapy, nôž, časopis pánsky,
- varič MSR reactor + malý náhradný varič, termoska 1 l, lyžica,
- plyn MSR ISOPRO, celkove sme využili 7x 227 g a 1x 125 g,
- raňajky, obed a večera – vynikajúca dehydrovaná strava MOUNTAIN HOUSE, sušené klobásky, saláma, cereálny chlieb, cesnak, čokoláda, tri tyčinky na deň + rôzne cukríky, hroznový cukor, orešky, káva, čaj, minerály, vitamíny, isostar,
- cepíny, mačky, sedák, prilba, čelovka – PETZL,
- karabíny 10 ks, expresy ANGES 6 ks, slučky 60/120 mm 10 ks – PETZL,
- lano 7,8 mm 70 m, reep 5/6 mm 30 m, skoby 12 ks, frendy 5 ks, čoky sada,
- snežnice a palice MSR – iba Západné Tatry.